

ZVON

ČERVEN - JUNE

2026

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

**KATEDRÁLA BOŽSKÉHO SPASITĚLE V OSTRAVĚ
OSTRAVSKO - OPAVSKÁ DIECĚZE OSLAVILA
30. KVĚTNA 30 LET OD SVĚHO ZALOŽENÍ**

Wilí čtenáři a příznivci časopisu Zvon. Po více než padesát let vychází téměř pravidelně každý měsíc tento malý bulletin, který má za úkol seznamovat čtenáře s děním naší krajanské komunity kolem kostela Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC. Jak víte, snažím se seznamovat čtenáře nejen s tím co se děje v Astorii, ale také krátkými články ukazovat na důležité události v církvi, ve světě, duchovní články a atd. S postupem času se však čtenáři všech věkových kategoriích soustřeďují více na bezprostřední informace, které najdou na internetu – on line a tak se zmenšuje důležitost a nepostradatelnost tištěných médií.

Po zralé úvaze jsem tedy došel k rozhodnutí ukončit vydávání našeho Zvonu a to ke konci roku 2026. Od začátku příštího roku bych pak případné zájemce informoval na naší webové stránce www.zvon.info. Věřím, že si budete sami schopni udržet informovanost o dění nejen v naší komunitě, ale také především v naší církvi a také s plánem, který má Bůh se svoji církvi a s námi se všemi.

Vždy mi leželo na srdci, aby tento bulletin měl poznávací stránku týkající se naší víry, historie církve, spirituality a především aplikace víry v běžném každodenním životě. Doufám, že se mi to aspoň trochu podařilo.

Příjemnou četbu

FR. ANTONÍN - VE FOREST HILLS, 28. KVĚTNA 2026

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Sv. Pius X.

papes

papežové

papes
MV

Pápež Pius X., vlastným menom Giuseppe Melchiorre Sarto, sa narodil ako druhé z desiatich detí 2. júna 1835 v chudobnej rodine pošťára a krajčírky v malej severotalianskej dedinke Riese. Giuseppe vynikal už v škole, kde bol najlepší v triede. Vo veku 11 rokov sa zveril otcovi, že chce byť kňazom. Vďaka podpore miestneho farára mohol navštevovať prestížne katolícke gymnázium. Ako výnimočný študent pokračoval rovnako v seminári v Padove, kde ukončil štúdiá s vyznamenaním a v roku 1858 bol vysvätený za kňaza.

Svoju duchovnú službu začal ako kaplán v dedinke Tombolo. Giuseppe, teraz už známy ako Don Sarto, sa ukázal ako výnimočný pastier s hlbokou oddanosťou k Eucharistii a túžbou šíriť vieru medzi mladými ľuďmi. Svoju prácu rozšíril aj na dospelých, keď začal večerné programy vzdelávania, ktoré sa stali takými populárnymi, že musel vytvoriť ďalšie pre deti. Ako syn z veľkej a chudobnej rodiny dokázal veľmi dobre pochopiť potreby a ťažkosti chudobných vo svojej farnosti.

V roku 1867 ho vymenovali za farára v mestečku Salzano, kde slúžil ďalších deväť rokov. Tam pomáhal aj chudobným roľníkom, prispieval na financovanie školy a podporoval miestnu nemocnicu počas epidémie cholery. V tomto období si pre svoju neúnavnú prácu vyslúžil prezývku „Perpetuum mobile“. Jeho oddanosť a energiu si všimol biskup z Trevisa, ktorý mu zveril dôležité funkcie vrátane duchovného miestneho seminára a kancelára diecézy. Don Sarto vstúpil do povedomia verejnosti pohotovým vtipom, pokorou a láskou k ľuďom. Tieto vlastnosti si neskôr priniesol aj do funkcie mantovského biskupa, ktorým sa stal v roku 1884. Napriek pochybnostiam o svojich schopnostiach a pokusom odmietnuť túto funkciu ho pápež Lev XIII. presvedčil jediným slovom: „Poslúchni!“

Ako biskup Mantovy, diecézy preniknutej chudobou a duchom antiklerikalizmu, vynikal Giuseppe Sarto svojím inovatívnym prístupom. Počas šiestich rokov premenil problémovú diecézu na živé duchovné

spoločenstvo. V roku 1893 bol Giuseppe Sarto vymenovaný za kardinála a benátskeho patriarchu. Nové úlohy prijal s pokorou i obavami, no vo svojej práci pokračoval s rovnakou energiou a oddanosťou. Naďalej podporoval vzdelávanie kňazov, dbal na kvalitu katolíckych škôl a pomáhal chudobným a chorým.

V roku 1903 po smrti pápeža Leva XIII. bol Sarto zvolený za pápeža a prijal meno Pius X. Jeho pontifikát bol poznačený snahou o modernizáciu Cirkvi, zlepšenie formácie kňazov a bojom proti modernizmu, ktorý považoval za hrozbu pre vieru. Jedným z jeho najvýznamnejších činov bolo zníženie veku pre prvé sväté prijímanie na minimálne 7 rokov, dovtedy to bolo zväčša až od 14 rokov. Zdôrazňoval, že deťom stačia základné vedomosti na to, aby dokázali odlíšiť Eucharistiu od obyčajného chleba, a poznamenal, že táto sviatosť nie je odmenou za cnosť, ale liekom na ľudskú slabosť. Z detstva tohto pápeža sa spomína príhoda, keď on sám chcel prijať Telo Kristovo, ale nemohol, lebo ešte nedovršil predpísaný vek 14 rokov. Keď prosil biskupa, aby mu predsa len dovolil, biskup mu povedal: „Keď raz budeš pápežom, môžeš to zmeniť.“

Otvoril Vatikán pre utečencov a bezdomovcov, čo v tej dobe vyvolalo istý rozruch medzi elitami. Jeho starostlivosť o chudobných sa prejavovala aj v bežných gestách, ako

bolo nosenie sladkostí v kapse pre deti na uliciach Ríma. Často tajne navštevoval chorých v nemocniciach.

Bol tiež hlasným odporcom vojny a násillia. Jeho prorocké vízie o blížiacej sa vojne, ktorá sa napokon stala realitou v roku 1914, sa ukázali, žiaľ, ako presné. Po vypuknutí Prvej svetovej vojny napísal: „Rád by som obetoval svoj život, aby som mohol vykúpiť mier v Európe“. Krátko nato zomrel vo veku 79 rokov, 20. augusta 1914, len tri týždne po vypuknutí prvej svetovej vojny. Na svoju žiadosť ho nebalzamovali a pochovali ho vo vatikánskych kryptách. V jeho testamente stálo: „Chudobný som sa narodil, chudobne som žil, chudobný zomieram.“ Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Pius XII. v roku 1951 a za svätého o tri roky neskôr.

Jak slavnost Těla a krve Páně slavit dnes

Zamyšlením nad tím jak slavit svátek Božího těla dnes. Každá kultura, oblast i jednotlivé města mají svůj charakter jak slavit tajemství přítomnosti Ježíše v eucharistii. Jak to oslavili v Bavorově, CZ popisuje tento článek. Letos slavíme svátek Božího těla 4. června.

Patří svátek Božího těla do dnešní doby? Jak slavnost Těla a krve Páně slavit v naší situaci a kultuře? Inspirace z jedné farnosti...

Patří slavnost Těla a krve Páně do jednadvacátého století?

Co podstatou slavnosti Božího těla? A jak tuto krásnou a tradiční slavnost prožívat v jednadvacátém století? Jistě je možné říci, že už do dnešní doby nepatří a že je dobré ji prostě vynechat. Další možný přístup je dělat to tak, jak se to dělalo vždycky. Dnešní starší generace věřících ráda vzpomíná na způsob a slávu Božího těla, když byli mladí, a tak si rádi zavzpomínají na časy svého dětství.

S našimi farníky jsme si položili otázku, co je ale vlastně podstatou této slavnosti a jak by bylo možné a dobré ji slavit tak, aby forma slavení skutečně odpovídala podstatě slavnosti a zároveň době, ve které žijeme. Nápadů a podnětů bylo hodně. Pro letošní rok (2024) jsme se nakonec pokusili formu slavení trochu pozměnit. Rád bych předal několik postřehů.

Ulice není sakrální prostor

Když sledujeme vznik slavnosti ve třináctém století, podstatným prvkem byl úžas nad tajemstvím, že Ježíš se skutečně vtělil a je reálně přítomný v eucharistii. Byla snaha zdůraznit, že reálně proniká svět, ve kterém žijeme. Právě to vedlo k průvodům v ulicích, které jinak nepatří k sakrálnímu prostoru.

Ten, kdo se slavnosti účastnil tak mohl zakusit, že věci Boží a lidský život nejsou odděleny, ale že Ježíš reálně prochází světem, ve kterém žijeme. Prochází po stejných ulicích, po kterých jdu někoho navštívit,

studovat, obchodovat, pracovat, léčit se. Při tom je důležité, že slavnost byla skutečně lidová v tom smyslu, že způsob slavení odpovídal prožívání a vnímání tehdejšího člověka. V tomto smyslu tak slavení nepůsobilo cizorodě. Naopak, slavnost strhávala právě svojí „vtěleností“ nebo inkulturací. Boží tajemství o jeho blízkosti vyjádřené jazykem a kulturou tehdejšího člověka.

Hledat, jak slavnost inkulturovat do dnešního světa

Podobným způsobem máme, myslím, slavit slavnost Těla a krve Páně i dnes. Podobně odvážně se máme snažit ji inkulturovat do dnešního světa. Otázkou však je, jak to udělat a jak dobrou formu nalézt. Zde je asi nejpodstatnější především hledat. Pokoušet se o to s vědomím, že bude nutné se někdy vracet a zkoušet jiné cesty. Asi také platí, že dnes žijeme v tak různorodém světě, že jen těžko najdeme nějaké univerzální způsob, který by se dal jako šablonu použít všude. Při našem hledání se však musíme stále vracet k podstatě slavnosti. Tedy k tajemství, že Bůh se vtělil do naší lidské kultury a že je ve světě reálně přítomný v eucharistii.

Co jsme zkusili v Bavorově

Letošní slavnost jsme začali v Bavorově (cca 1600 obyvatel) asi týden v předstihu. Do každé schránky u všech domů ve městě jsme vhodili dopis (viz níže), kde jsme jako farnost představili, co jako křesťané v této slavnosti slavíme. Obyvatelé Bavorova mohli po celý týden napsat věci, za které by byli rádi, abychom se pomodlili, na kus papíru a vhodit to do schránky ve vchodu do kostela.

Ve čtvrtek jsme potom začali mší svatou v kostele v Bavorově. Po ní následovala adorace, při které jsme se modlili za celé město a jeho obyvatele. Zvláště pak za úmysly, které lidé vhodili do schránky u dveří. Kdo chtěl, mohl vyjít z kostela ven a ve skupinkách projít Bavorovem a modlit se přímo v ulicích za celé město. Na mapce jsme vyznačili přibližně dvacet tras tak, aby se prošlo skutečně celé město. Lidé nechodili sami, ale po skupinkách. Někdo po dvojicích, někdy šla třeba celá rodina. Způsob modlitby byl na každém. Často šlo zkrátka o tichou modlitbu. Nenažili jsme se vidět domy a baráky, ale domovy a lidské příběhy, které se v nich odehrávají. Snažili jsme se vnímat, že do toho všeho zveme Boha, který umí žít mezi námi. Tímto způsobem jsme prošli celé město, a tak se u každého domu někdo modlil. Po návratu jsme se přidávali ke společné modlitbě v kostele. Asi po hodině následovalo slavnostní požehnání. Dále pak slavnost pokračovala na farní zahradě obcerstvením.

Důležitým rozměrem také bylo, že Bavorov není ve středu našich farností, ale že jde o menší městečko v našem okruhu. Proto i farníci například z Vodňan, které tvoří přirozený střed naší oblasti, putovali na tuto slavnost do menšího města. Snažíme se tak využívat rozmanitost jednotlivých míst, aby vše nebylo vedeno pouhou centralizací, ale abychom se také někdy vydávali mimo střed.

Jako živé monstrance jsme se snažili přinášet Krista

Slavnost byla jemná a krásná. Jistě, že na začátku byli mnozí lidé překvapeni a možná i zklamáni, že nebude Boží tělo jako dříve. Nakonec ale myslím, že jsme tímto způsobem slavení byli hodně obdarováni především my. Do ulic Bavorova jsme přinášeli modlitbu a požehnání a jako živé monstrance jsme se snažili tam přinášet Krista. Nás to ale učilo vnímat konkrétní obydlí a lidi v nich a především jejich příběhy. Zatím velmi nenápadně, ale přeci jen už jsou to první kroky. Slavnost Božího těla snad tedy v tomto smyslu neskončila včera. Obyvatelé Bavorova ví, že uprostřed nich žije komunita Ježíšových učedníků, kteří se za ně modlí a nás to snad i nadále povede k větší pozornosti a naslouchání lidem, se kterými žijeme.

průvod Božího těla v Římě

Magnificat humanitas

Papež Lev IVX. vydal svoji první encykliku Magnificat humanitas. Část tohoto dokumentu si můžete přečíst v tomto vydání. Dokument se především věnuje otázce umělé inteligence - AI. Papež poukazuje na nebezpečí, které se skrývá v nezodpovědném používání AI a nekontrolovatelnost situace, která z toho může vzniknout. Celý text si můžete přečíst na www.vatican.va na odkazu encykliky. Zatím je tento text dostupný jen ve světových jazycích, ale v dohledné době bude přeložen do češtiny.

7. In order to answer these questions and discern how to navigate responsibly the era of AI, I would like to bring to mind two scenes from the Bible: the construction of the Tower of Babel (cf. Gen 11:1-9) and the rebuilding of the walls of Jerusalem (cf. Neh 2–6). The story of Babel appears in the Book of Genesis, at the origins of humanity, immediately after the genealogies of Noah's sons. After settling in a plain in the land of Shinar, the people decided to build a city and a tower "with its top in the heavens" (Gen 11:4). Fearing being scattered across the earth, they sought to guarantee stability and power for themselves, and above all to "make a name" for themselves. It was an impressive feat: a single language, a single technology, a single direction. However, the project concealed a profound danger. It was a project conceived without reference to God, supported by a uniformity that eliminated diversity and that chose homogenization over communion. When a city is built on pride and the claim to self-sufficiency, communication breaks down, languages are confused and people no longer understand each other. The result is not unity, but dispersion....

8. The Book of Nehemiah, in turn, opens at a time of great vulnerability in the history of ancient Israel. After the Babylonian exile, a portion of the people returned to Jerusalem, but the city was still in ruins, the walls collapsed and the gates burned (cf. Neh 1–2). Nehemiah, a Jew in the service of the Persian King Artaxerxes, received news of the disastrous state of his ancestral city. Before taking action, he fasted, prayed and interceded for the people. He then asked the king for permission to return to Jerusalem and, upon arriving, examined the destroyed areas in silence. He did not impose solutions from above. He convened the families, assigned each of them a section of the wall to rebuild, listened to their concerns, coordinated their efforts and addressed any opposition. The narrative shows how the city is reborn, not through the initiative of one man, but through the shared responsibility of all: men, women, priests, artisans, heads of households and young people all play a part. It is an undertaking with God at the center, which rebuilds relationships before rebuilding with stones. Thus, ancient Jerusalem

rediscovers a common language — not one of uniformity, but one of communion, namely the harmony that arises when all persons assume their own role and recognize that their strength comes from the Lord.

9. In light of these two images, the Holy Spirit challenges us today regarding our relationship with technology and the ongoing digital revolution. Scientific discoveries are talents entrusted to humanity so that they may bear fruit (cf. Mt 25:14-30). Technology has the power to heal, connect, educate and protect our common home; but it can also divide, exclude and generate new forms of injustice. In the abstract, technology in and of itself is not a solution to humanity's problems, just as it is not inherently evil. In practice, however, technology is never neutral, because it takes on the characteristics of those who devise, finance, regulate and use it. Therefore, the primary choice is not between a "yes" or "no" to technology, but rather between constructing Babel or rebuilding Jerusalem; between a power that claims to dominate the heavens and a people who work together in the presence of God to rebuild the walls of fraternal coexistence.

10. We must, then, avoid the "Babel syndrome," namely the idolatry of profit that sacrifices the weak, a uniformity that neutralizes differences, and the pretense that a single language — even a digital one — can translate everything, including the mystery of the person, into data and performance. The risk of dehumanization — of building a future that excludes God and reduces the other to a means — is an ancient and ever-new temptation that today takes on a technical guise. Instead, let us choose the "way of Nehemiah," which highlights the importance of working together to make the City of God a safe place for returning exiles. Rebuilding today means recognizing that, precisely from the plurality of voices and visions which, even though they sometimes remind us of the confusion caused by the diversity of spoken languages, a bright possibility emerges. Indeed, this is the possibility of building together, of transforming diversity into a resource and of making listening and dialogue the common ground upon which to cultivate justice and fraternity. Within this shared task, Christians discover their unique role of guiding actions toward God so that, in his light, pluralism does not dissipate into disorder, but instead, through the practice of synodality, it becomes the space in which humanity rediscovers its solid foundations and its final end....

99. It is not possible to provide a single, comprehensive definition of AI. What can be stated, however, is that we must avoid the misconception of equating this type of "intelligence" with that of human beings. These systems merely imitate certain functions of human intelligence. In doing so, they often surpass human intelligence in speed and computational capacity, offering tangible benefits across many fields. Yet this power remains entirely tied to data processing....

Ve své katechezi pokračoval Lev XIV. ve výkladu dokumentů II. vatikánského koncilu. Dnes (27.května) podruhé se věnoval liturgické konstituci *Sacrosanctum concilium*. Hovořil o rovnováze mezi tradicí a reformou a jako klíčové kritérium uvedl prospěch celému společenství církve.

Draží bratři a sestry,

ve své encyklice *Mediator Dei* píše ct. Pius XII., že „církev je živý organismus, proto i v oblasti posvátné liturgie – při zachování integrity své nauky – roste a vyvíjí se, adaptuje a přizpůsobuje okolnostem a požadavkům, které v průběhu času vyvstanou“.

V naprosté kontinuitě s tímto principem shledává II. vatikánský koncil v úvodu konstituce *Sacrosanctum Concilium* (SC), jako „svůj zvláštní úkol postarat se také o obnovu a rozvoj liturgie“. Koncilní zasedání bylo skutečně sjednoceno v úsilí „neustále prohlubovat křesťanský život věřících, lépe přizpůsobit potřebám naší doby instituce podléhající změnám, podporovat všechno, co může přispět k sjednocení všech věřících v Kristu, a posilovat vše, co může být pro všechny pozváním do církve“.

V onom historickém okamžiku bylo velice zřetelné, že je nezbytné obnovit obřadní formy, jimiž po staletí uskutečňovala církev své poslání oslavovat Boha a posvěcovat křesťanský lid. Díky liturgickému hnutí dozrálo přesvědčení, později vyjádřené sv. Janem Pavlem II., že „existuje velice úzké a organické spojení mezi obnovou liturgie a obnovou celého života církve. Církev nejen koná, ale sama se vyjadřuje také v liturgii a z liturgie čerpá životní sílu“ (list *Dominicae cenae* 13).

Aby usnadnila věřícím přístup k bohatým darům milosti, které vyvěrají z posvátné liturgie, ukazuje konstituce *Sacrosanctum Concilium* směr velmi vhodně formulovaným a stručným výrokem: „zachovat zdravou tradici a otevřít cestu oprávněnému pokroku“.

Papež Benedikt v takto pojatém plánu spatřoval „reformní program“ koncilních otců „v rovnováze mezi velkou liturgickou tradicí minulosti a budoucností“. Připomněl, že „nežřídka se nešťastným způsobem proti sobě staví tradice a pokrok“, zatímco „ve skutečnosti se tato dvě pojetí doplňují: sama tradice v sobě nese určitým způsobem i pokrok. Mohli bychom říci, že řeka tradice v sobě nese i svůj pramen a míří k ústí.“

Koncil potvrzuje legitimitu takového pokroku, zakořeněného v autentické tradici, a rozlišuje v samotné liturgii „složku neměnnou, ustanovenou Bohem“ od „částí podléhajících změnám“, které se „postupem času mohou nebo dokonce musí měnit, jestliže do nich proniklo něco, co docela neodpovídá vnitřní povaze liturgie, nebo jestliže

zastaraly“. Ke změnám tohoto druhu docházelo během staletí neustále, aby tak bylo věřícím umožněno plodně se účastnit prostřednictvím obřadního jednání na Kristově velikonočním tajemství, které je základem křesťanské víry. Bohoslužba církve se tedy „vtělila“ do jednotlivých kulturních forem různých historických epoch a stala se tak schopnou je ovlivňovat, a dokonce je přímo proměňovat. Liturgie se tak v průběhu staletí stala hnací silou evangelizace. I dnes je třeba obnovit tuto energii v kontinuitě s autentickou a živou katolickou tradicí, tj. v dynamice zaměřené na to, aby uváděla věřící do plnosti pravdy.

Chápeme tedy, proč koncilní otcové doporučovali, aby reforma obřadů vždy odpovídala jak „opravdovému a jistému užitku církve“, tak také důrazu na to, „aby nové formy organicky vyrůstaly z forem, které již existují“. Pro dobro celé církve musí každé reformě vždy „předcházet důkladné teoretické zkoumání z hlediska teologického, historického a pastoračního“. Koncilní nauka nás taktó zve, abychom se vyvarovali dezorientace věřících, tedy aby nikdo nic nepřidával, neodebíral nebo z vlastní iniciativy neměnil. Rozvoj, o němž hovoří koncilní konstituce, tedy není ohrožením společenství církve; naopak usiluje o jeho posílení a podporu.

Chci proto povzbudit všechny, kdo jsou povoláni k přípravě slavení posvátných tajemství, a zvláště kněze, kteří konají svou službu předsedajících liturgií, aby měli vždy na zřeteli úctu k liturgickým textům a řádu; tato úcta vyvěrá z niterného přístupu disponovanosti a důvěry vůči Bohu a projevuje se pokorou před Boží velikostí a upřímnou věrností vůči společenství církve.

slavení
mše svaté před
2. vatikánským
koncilem

slavení
mše svaté po
2. vatikánském
koncilu

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Farár sa posadí ku počítaču a vymaže súbor s anekdotami. Kaplán, ktorý ho pozoruje sa rozčúli: – Čo to robíte dôstojný otec? – Nestrpím aby na farskom počítači boli také bohorúhačské vtipy! A okrem toho... už ich aj tak viem všetky naspamäť.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVNU 2026

datum	úmysl	dárce
7.6.	Za krajanskou rodinu	
10.6.	Za zemrelou sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrčka
14.6.	Za krajanskou rodinu	
21.6.	Za krajanskou rodinu	
28.6.	Za krajanskou rodinu	

BLAHOPŘEJEME

v červnu oslaví narodeniny: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17.června, Petr Combs 26. června.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

John Tomecek, Peter a Božena Smrčka, Frank Vašek, Elen Samek, Helen Otýpka, Patricia Babor, Libuše Kral.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>